

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἑγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 25 Ἀπριλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 21

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀφῆσέ με τώρα ἡσυχῇ, Λίτζι, καὶ πήγαινε στὴ δουλειά σου. Δὲν ἔχω πια ἀνάγκη νὰ με νταντεύης. Μεγάλωσα ἀρκετά.

Εἶναι ἀστεῖο νὰ βάλῃ κανεὶς με τὸ νοῦ του αὐτὸν τὸν πανύψηλο, πελώριο, μακροπόδαρο ἄντρα (εἶναι τόσο μακροπόδαρος ὅσος καὶ σεῖς, καλὲ μου Μπάρμπα) νὰ τὸν ἔχῃ στὴν ἀγκαλιά της ἡ κυρία Σέμπλ, καὶ νὰ τοῦ πλένῃ τὸ πρόσωπο.

Καὶ μάλιστα, ὅταν ἰδεῖ κανεὶς τὴν ἀγκαλιά της ὅπως εἶναι σήμερα. Ἐχει τρεῖς ἀγκαλιές καὶ δυὸ σαγόνια. Μὰ ὁ μάστερ-Τζέρβης λέει πὼς ἄλλοτε ἦταν λεπτὴ καὶ ζωηρὴ κι' ἔτρεχε πιδ γρήγορα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Πὼς νὰ σὰς περιγράψω ὅλα ὅσα κάνουμε; Ἐχουμε ὀργώσει ὅλα τὰ περὶχωρα ἓνα γύρο, κι' ἐγὼ ἔμαθα νὰ ψαρεύω με κάτι ἀστεῖες μυγίτσες καμωμένες ἀπὸ φτερό. Ἐμαθα καὶ σκοποβολὴ με καραμπίνα καὶ με περιστροφό. Ἐμαθα καὶ ἱππασία, ἀληθινὴ ἱππασία δηλ., νὰ καθαλλικεύω ἀντρίκια. Εἶναι καταπληκτικὸ τὸ πόση ζωὴ κρύβεται μέσα στὸ γέρικο σῶμα τοῦ γέρο-Γκρόβ. Τὸν θρέψαμε με καθαρό κριθάρι τρεῖς ἡμέρες καὶ δυνάμωσε τόσο πολὺ, πὺ χύμηξε ἐπάνω σ' ἓνα μοσχάρι καὶ κόντεψε νὰ με τσακίσῃ με μεγάλη δυσκολία κατὰφερα νὰ τὸν συγκρατήσω.

«Εἶναι καταπληκτικὸ τὸ πόση ζωὴ κρύβεται μέσα στὸν γέρο Γκρόβ». (Σελ. 241, στ. α')

Τὴ Δευτέρα τὸ ἀπόγευμα ἀνεβήκαμε ἐπάνω στὸ Σκάυ Χίλλ. Εἶναι ἓνα βουνό, ἐδῶ κοντά. Δὲν εἶναι βέβαια κανένα τρομερὰ ψηλὸ βουνό, οὔτε ἔχει χιόνια στὴν κορφή του, μὰ ὥστόσο, ὅταν κανένας ἐπιτέλους φτάσῃ στὴν κορφή, εἶναι ἀρκετὰ λαχνασμένος. Οἱ πλαγιές τους χαμηλὰ

Παρασκευὴ

εἶναι σκεπασμένες με δάση, ψηλὰ στὴν κορφή ὅμως δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ μόνο βράχους καὶ μούσκουλη. Καθίσαμε γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ ἡλιοδασίλεμμα καὶ ἀνάψαμε φωτιά καὶ μαγειρέψαμε τὸ βραδυὸ μας φαγητό. Τὸ μάγειρα τὸν ἔκανε ὁ μάστερ-Τζέρβης ἔλεγε πὼς ἤξερε νὰ μαγειρεύῃ πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα — καὶ σ' ἀλήθεια ἤξερε, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι συνηθισμένος ἀπὸ ἐκδρομές καὶ

κατασκηνώσεις στὸ ὕπαιθρο. Ὑστερα, κατεβήκαμε κάτω με τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ ὅταν φτάσαμε στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους ὅπου ἦταν σκοτεινὰ, φωτίσαμε τὸ δρόμο μας μ' ἓνα ἡλεκτρικὸ φαναράκι, πὺ εἶχε φυλαχμένο στὴν τσέπη του. Ἦταν τόσο διασκεδαστικὸ!

Σ' ὅλο τὸν δρόμο δὲν ἔπαψε νὰ μιλάῃ καὶ νὰ στετεῖται, μιλοῦσε δὲ πάντοτε γιὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἐχει διαβάσει ὅλα τὰ βιβλία πὺ ξέρω, καὶ ἓνα σωρὸ ἀκόμη πὺ δὲν τὰ ξέρω. Μοῦ κάνει στάλῃθεια ἐν-

τύπωση ἢ τόση πολυμάθειά του.

Σήμερα τὸ πρωὶ ἐκστρατεύσαμε γιὰ ἓνα μακρινὸ περίπατο καὶ μὰς ἔπιασε βροχή. Τὰ ρούχα μας ἔσταζαν ὀλόκληρα πρὶν προφτάσουμε νὰ τρέξουμε στὸ σπίτι, θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ βλέπατε τὴν κυρία Σέμπλ, ὅταν κάναμε τὴν ἐμφάνισή μας στὴν κουζίνα της.

— ὦ, μάστερ-Τζέρβης! ὦ μὲς Γιούντη! Καλὲ σεῖς εἰσάχτε μουσκεμμένοι ὡς τὸ κόκκαλο! Θεέ μου! Τί νὰ κάνω τώρα; Πάει τὸ ὠραῖο καινούργιο σακκάκι, καταστράφηκε ἐντελῶς!

Ἦταν πολὺ ἀστεία. Ἀν τὴν ἄκουγε κανεὶς θὰ νόμιζε πὼς ἐμεῖς εἴμαστε δυὸ ἄτακτα παιδιὰ δέκα χρόνων κι' ἐκείνη μιὰ μητέρα μπροστά στὰ κατορθώματά μας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα πὼς δὲν θὰ μὰς ἀφῆνε νὰ φάμε μαρμελάτα με τὸ τσάι μας.

Σάββατο

Χρόνια ἔχω πὺ ἀρχισα αὐτὸ τὸ γράμμα, μὰ δὲν μοῦ ἔμενε οὔτε ἓνα λεπτὸ ἐλεύθερο γιὰ νὰ τὸ τελειώσω. Δὲν βρίσκετε πολὺ ὠραία αὐτὴ τὴ σκέψη τοῦ Στήβενσον;

«Ὁ κόσμος ἔχει τόσα πολλὰ ὠραία πράγματα, πὺ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε ὅλοι εὐτυχισμένοι σὰ βασιλίδες!»

Δὲν εἶναι λανθασμένη ἡ σκέψη

«Σὰς στέλνω καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ μοναδικοῦ ψαριοῦ πὺ τσάκωσα ἐγὼ». (Σελ. 242, στ. β')

αυτή. 'Ο κόσμος είναι γεμάτος από ευτυχία που είναι υπεραρκετή για να κανη το γύρο δλου του κόσμου, φτάνει μονάχα να είμαστε πρόθυμοι να τη δεχθούμε, έτσι όπως μάς παρουσιάζεται. Τό μυστικό βρίσκεται αποκλειστικά στην ικανότητα της προσαρμογής του κάθε ανθρώπου. Πρόπαντος μάλιστα στην εξοχή υπάρχουν τόσα ωραία πράγματα. Είμαι ελεύθερη να περνάω ανάμεσα από τό κτήμα καθενός, να τσαλαβουτάω μέσα σε κάθε ποταμάκι, να βλέπω τη θέα απ' όπου μου άρέσει και όλα αυτά τα απολαμβάνω το ίδιο όπως θά ταπολάμβανα αν ήσαν ιδιοκτησία μου —και μάλιστα χωρίς να έχω την υποχρέωση να πληρώνω και φόρους.

Τώρα που σας γράφω είναι Κυριακή, ή ώρα έντεκα το βράδυ και υποτίθεται πως βρίσκομαι εις τας άγκάλας του Μορφέως. Για δυστυχία μου όμως ήπια καφέ μετά το φαγητό και... ο Μορφέως έκανε φτερά.

Σήμερα το πρωί ή κυρία Σέμπλ έλεγε στον κύριο Πέντλετον, με ύφος πολύ αποφασιστικό:

— Πρέπει στις δέκα και τέταρτο να φύγουμε από δω για να προλάβουμε να είμαστε στις έντεκα στην εκκλησία.

— Πολύ καλά, Λίτζι, αποκρίνεται αυτός, ζέψε έσύ τη σούστα και αν δεν είμαι έτοιμος, φύγε και μη με περιμένης.

— Θά περιμένουμε, λέει αυτή. —'Όπως θέλεις, αποκρίνεται αυτός. Μόνο μην άφήσης το άλογο να παρακουρασθή.

Και τότε, μόλις ή κυρία Σέμπλ πήγε να ντυθή, ο μάστερ-Τζέρβης είπε της Κάρης να μάς ετοιμάση φαγητό για να πάρουμε μαζί μας, και έμένα να φορέσω το κοστούμι μου του περιπάτου μετά το στρίψαμε από την πίσω πόρτα και πήγαμε να ψαρέψουμε.

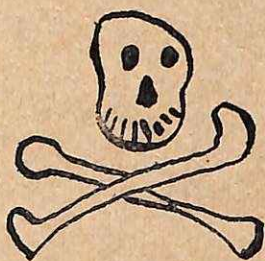
Τούτο άναστάτωσε φοβερά δλόκληρο το σπίτι, γιατί στο Λόκ-Γουίλλω την Κυριακή δειπνούν στις έννέα· ο μάστερ-Τζέρβης όμως διέταξε το φαγητό να είναι έτοιμο στις έπτά—διατάζει τα γεύματα όποτε του καπνίσει· κάνει σαν να βρισκόταν σε κανένα έστιατόριο—και έτσι έμπόδισε την Κάρη και τον Άμασάι να κάνουν το συνηθισμένο τους περίπατο με το άμάξι. Είπε όμως πως αυτό είναι για το καλό τους, γιατί δεν είναι σωστό να βγαίνουν περίπατο χωρίς να συνοδεύονται από κανένα αξιοσέβαστο πρόσωπο, και ύστερα το ήθελε για να πάη περίπατο αυτός ο ίδιος. Έχετε γνωρίσει ποτέ στη ζωή

σας πιδ παράξενο άνθρωπο απ' αυτόν; Και ή καίμένη ή κυρία Σέμπλ που έχει την πεποίθηση πως οι άνθρωποι που πηγαίνουν την Κυριακή στο ψάρεμα είναι καταδικασμένοι να βράζουν μέσα σ' ένα καζάνι με άναλυτο κατράμι κάτω στην Κόλαση; Είναι άπαρηγόρητη που δεν έδωσε στον μάστερ-Τζέρβη καλύτερη άνατροφή όταν ήταν μικρός και εύπλαστος άκόμη, που θά της ήταν πολύ πιδ εύκολο. Και έκτος απ' αυτό, ήθελε τόσο να επιδείξη τον άναθρεφτό της στην εκκλησία!

'Όπωςδήποτε έμεις ψαρέψαμε (δηλ. ο μάστερ-Τζέρβης τράκωσε τέσσερα μικρά ψαράκια) και τα ψήσαμε στη χόβολη για το γεύμα μας. Τα συχαμένα, δλο ξεγλιστρούσαν από την ξύλινη σκάρα που είχαμε κάνει με κλαδιά κι' έπεφταν στη χόβολη, και γι' αυτό πήραν μία μικρή γεύση στάχτης, ώστόσο αυτό δεν μάς έμπόδιζε να τα φάμε. Γυρίσαμε σπίτι στις τέσσερες, στις πέντε βγήκαμε περίπατο με το άμάξι, στις έπτά δειπνήσαμε και στις δέκα μ' έστειλαν στο κρεβάτι—και νάμαι τώρα καθισμένη μπρός στο γραφείο μου για να σας γράψω. Άς είναι, άρχισα να νυστάζω.

Καληνύχτα
Γιούντη

Σας στέλνω την εικόνα του μοναδικού ψαριού που τράκωσα εγώ.

Τετάρτη

Στά πρίμα τα πανιά, καπετάν-Μακροπόδη! 'Όρσα! Πόντζα! Γιό-χό-χό! και μία μπουκάλα ρούμι!

Μαντεύστε τί διαβάζω! Τις τελευταίες ήμέρες οι συνομιλίες μας ήταν όλες για πειρατικά και ναυτικά ζητήματα. Δεν είναι ωραίο το «Νησι των Θησαυρών»; Το διαβάσατε ποτέ σας, ή δεν είχε γραφτεί άκόμη όταν είσαστε μικρός; Του Στήβενσον του πλήρωσαν μόνον τριάντα λίρες για τα συγγραφικά του δικαιώματα. Νομίζω πως δεν συμφέρει να είναι κανείς μεγάλος συγγραφέας. Καλύτερα θά κάνω να γίνω καθηγήτρια.

Με συγχωρείτε που στο γράμματά μου δλο για τον Στήβενσον σας κάνω λόγο. Δεν έχω τίποτε άλλο απ' αυτόν στο νού μου τουτον τον τελευ-

ταίο καιρό. Άλλωστε άποτελεί το άπαντον της βιβλιοθήκης του Λόκ-Γουίλλω.

Είναι δυό βδομάδες που γράφω αυτό το γράμμα και μου φαίνεται πως είναι άρκετό. Μη μου πητε ποτέ σας πως δεν σας γράφω λεπτομέρειες. Θά ήθελα πολύ να βρισκόσαστε και σεις έδω. Θά περνούσαμε τόσο ωραία δλοι μαζί. Μου άρέσει να γνωρίζονται οι φίλοι μου μεταξύ τους. 'Ηθελα να ρωτήσω τον κύριο Πέντλετον αν σας έχει γνωρίσει πουθενά στη Νέα Ύόρκη—φαντάζομαι πως είναι πολύ πιθανόν να σας γνωρίζει, με την ίδια κοινωνία θά συναστρέφεσθε και σεις, και άνακατεύσθε κι' οι δυό σας με τα ίδια πράγματα με φιλανθρωπίες και τα παρόμοια,—άλλα δεν είναι δυνατόν να τον ρωτήσω γιατί δεν ξέρω το πραγματικό σας όνομα.

Τό να μη γνωρίζω τόνόμα σας είναι το πιδ άνόητο πράγμα του κόσμου. Η κυρία Λίππετ μου το είχε πει πως είσθε ιδιόρρυθμος, μά αυτό πιά ξεπερνάει κάθε όριο.

Με πολλήν αγάπη
Γιούντη

Γ. Γ. Ξαναδιάβασα την παρούσα και βρήκα πως δεν είναι άποκλειστικά γεμάτη με Στήβενσον. Έχει και ένα δυό πληροφορίες για τον μάστερ-Τζέρβη.

(Άκολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Τ.

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Μπήκαν μπροστά και ξεκίνησαν. 'Ο παπάς πήγαινε δίπλα κι' έφελνε δλοένα και πίσω άκολουθούσε δλο το άλλο χωριό, οι πιδ πολλοί μαυροφορεμένοι, γιατί στον τόπο μας οι λύπες βαστούνε πολλά χρόνια για τους πεθαμμένους των σπιτιών. Μπρός μπρός πηγαίναμε τα παιδιά και φέλναμε ταιριαστά με την άργή περίπατησά το Κύριε έλέησον.

Κάθε που σταυρώνουμε τα μονοπάτια ή που περνούσαμε κοντά από ξωκκλήσια, ή λιτανεία σταματούσε και γονάτιζε μονομιάς καταγής, σαν ένας άνθρωπος, ο γέρο παπάς έβγαζε το καλυμμαύκι του, σήκωνε τα χέρια και κοίταζε άκούνητος ψηλά κι' άπάγγελνε μία—μία τις διορισμένες εύχές, φέλοντάς τες. Ήτανε πολύ γέρος, με λίγα κάτασπρα μαλλιά και με μακρύ άσπρη γενειάδα που τρεμούλιαζε καθώς έφελνε και ή φωνή του ήταν άδύνατη και τρεμούλιαζε και κείνη.

Ένα μικρό χωριό, γονατισμένο έ-

κειδά, δρότανε στο Θεό του να το σώση κι' ήταν σαν να μην υπαρχε στον κόσμο άλλη γής άλλου κι' άλλοι άνθρωποι.

Τώρα, μεγάλος πιά, σκαλίζω τα χαρτιά του πάππου μου που είναι δλο σταξίες κερί κι' άναθυμιάς εκείνες τις ώρες και διαβάζω ιερά λόγια που θάρρω πως άκόμη τ' άκουνε τ' αυτό μαι μου.

«... Έλέησον, Έλεημον, των χειρών σου το έργον, συγχώρησον ήμιν ως αγαθός, μη τω θυμώ σου έλέγξης λαόν· άλλα κλίνον το σός σου και πρόσχες τη δεήσει ήμών και παράσχου τη γή σου όμβρους δδάτων, Κύριε...»

Μόλις άποτέλειωνε τη στερνή λέξη του ο παπάς, ή λιτανεία σηκωνόταν και ξεκινούσε ξανά. Παιδιά και μεγάλοι: κάναμε το σταυρό μας και φέλναμε το Κύριε έλέησον δλοι μαζί και τρεις φορές το Κύριε βρέξε. Κι' ή έρημική λαγκαδιά αντιδρούσε και το ξανάλεγε κάθε φορά κι' εκείνη, μία από δω και μία από κει.

«... 'Ο έξανατέλλων χόρτον τοίς κτήνεσι και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων, σώσον ανθρώπους σν κτήνεσι δεομένους σου.

«Βροχήν εκούσιον και όμβρον ειρηνικόν ευφύρρησον τη γή και σώσον τα σύμπαντα, φιλήνθρωπε, ήμών δεομένων σου...»

Κι' αν δεν είχε πολλές άμαρτίες το χωριό, ή Άγία Τριάδα έκανε το θάμα της. Όπως τώκανε τη χρονιά που διηγούμαι: Δεν πέρασε κείνη ή μέρα, δεν πέρασε ή άλλη, και μία στιγμή θολώσανε τα θεμέλια τ' ούρα-νοϋ, θολώνανε και σίμωναν, τα σύννεφα ξεμπουκάρανε ξαφνικά σαν στρα-τός άλόγατα πέρα από το στενό, κυνηγήθηκαν κάμποσο σαν παλαβά στις ράχες, σμίγαν και χωρίζαν και ξανα σμίγαν, ώσπου δεν άφήσαν ούτε άκρί-τσα που να μην την κλείσουν.

Και σε λιγάκι είχε πιάσει κιόλας ή βροχή. Στην άρχή πέσανε άριές-άριές και χοντρές σταλαγματιές που άφήγανε μία όγρη βούλα στις ψημέ-νες πέτρες όπου χτυπούσαν, έπειτα σφίξανε, σφίξανε, γίνηκαν μπόρα, που άχολογούσε τόσο ευλογημένα σε κεραμείδια και σε στέγες. Οι άνθρωποι δεν μέναμε κλεισμένοι στα σπίτια τότε· μπά, τι πείραζε κι' αν βρεχόμα-στε, είμαστε δλοι βγαλμένοι σε λι-κωτά και σε δώματα και φωνάζαμε ο ένας στον άλλον από σπίτι σε σπίτι και λέγαμε χωρατά και ξεκαρδιζό-μαστε με το τίποτε.

Κι' όλα τα πρόσωπα άχνογέλαγαν έαστερωμένα.

(«Οι Ξεραϊζόμενοι») ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. —'Η άπρόσεκτη Ροζίνα

Πολύ μάς κόστισε ή άναχώρηση του Λουδοβίκου. Για πολλήν ώρα, σφίγγοντας στην άγκαλιά μου, για παρηγοριά, τότε τη μιά μου κόρη και τότε την άλλη, έχυνα μαύρα δάκρυα, ενώ κι' εκείνες, κι' όλα τους άδέρφια γύρω μας, έκλαιγαν το ίδιο.

Την άλλη μέρα, το πρωί, ή Ροζίνα πήγε πάλι να πνιγή απ' το κλάμα, κι' άναγκάσθηκε να της πάρω το ψωμί της και το γάλα της, γιατί δεν μπορεί κανένας να τρώη και να κλαίη. Ύστερα, που σύχασε λίγο, την έβαλα κι' έφαγε.

Κάθε πρωί, δίνω σ' όλα μου τα παιδιά ψωμί και γάλα. Έτσι τρέφονται λαμπρά. Κάπου-κάπου όμως, αντί για γάλα, τους ψήνω κακάο, που κι' αυτό είναι θρεπτικό και τους ά-ορέσει πολύ.

Μιά μέρα, άκουσα τον Κουν-Κουν να λέη, με την ιδέα πως δεν τον άκούω:

—'Όλα τα θρεπτικά πράγματα είναι φριχτά! Το μπουρουνόλαδο, το ρετσινόλαδο, πφ! τί άηδία!

—Κουν-Κουν! του φώναξα, σε άκούω! Άές άνοη-σίες. 'Όλα όσα σας δίνω να τρώτε, είναι θρεπτικά και

ωραία. Το μπουρουνόλαδο και το ρετσινόλαδο είναι γιατροικά. Βέβαια δεν είναι γλυκά, μά ωφελούν. Να μη σε ξανακούσω, γιατί θά σε τιμωρήσω.

Απ' όλα μου τα παιδιά, ο Κουν-Κουν είναι το πιδ κακό όπως, με το παπίστικο μούτρο του, είναι και το πιδ άσχημο. Και γενικά, έχω παρατηρήσει πως τα κορίτσια είναι πιδ καλά, πιδ μαλακά απ' τ' άγόρια. Νά, ή Ροζίνα μου κι' ή Μόνικα, τί καλές που είναι! Το μόνο παράπονο που έχω απ' αυτές, είναι που ή Μόνικα κλαίει με το παραμικρό, κι' ή Ροζίνα

είναι άκατάστατη και λερώνει τα ρούχα της, ενώ ή Μαργαρίτα, παραδείγματος χάρη, είναι πάντα καθαρή.

Τό πρωί, στο πρόγευμα, πάντα θάναποδογυρισθή και στο τραπέζι και θά λερωθή το τραπέζομάντηλο. Σήμερα αυτό έγινε έξαιτίας της Ροζίνας. Είναι τόσο άπρόσεκτη! Μου έρχεται να τη μαλλώσω, μά δεν μου βαστά ή καρδιά, γιατί έχει ένα τόσο όμορφο προσωπάκι που χαμογελάει τόσο γλυκά! Κι' όμως τα ρούχα της είναι πάντα άνω-κάτω, ο μπουστός της ξεκουμπωμένος από πίσω, οι κόπιτσές της βγαλμένες, οι κουμπότρουπές της σχισμένες, και τα μαλλιά της τόσο άκατάστατα, που πρέπει να φορη

πάντα σκούφο, ακόμα και στο κρεβάτι. 'Η Ροζίνα λοιπόν με μιὰ ἀδέξια κίνηση ἀναποδογύρισε σήμερα τὸ φλιτζάνι της με τὸ γάλα, καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθαρῶσι μόνη της τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ εἶναι ἄλλη φορὰ πὶο προσεχτική.

Ὑπάκουσε πρόθυμα ἡ καϊμένη καί, γελαστή πάντα, σκούπισε τὸ γάλα με τὸ μαντήλι μου. (ἐννοεῖται ὅμως, τὴ βοήθησα κι' ἐγώ...)

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΠΑΡΧΕΙ ἔδω ἕνας σύλλογος, μιὰ ἑταιρεία, πού λέγεται «Ἐνωσις Ἀθηναίων τοῦ Τόπου». Τί θὰ πῇ αὐτό; Ποιοὶ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Τόπου; Μὰ, ἀπλούστατα, ἐκεῖνοι πού ἔχουν γεννηθεῖ στὴν Ἀθήνα, καὶ προπάντων ἐκεῖνοι πού κατάγονται ἀπὸ παλιὲς ἀθηναϊκὲς οἰκογένειες. Οἱ γηγενεῖς, οἱ γνήσιοι, οἱ ντόπιοι, οἱ βέρο, οἱ ἀληθινοί. Γιατί οἱ ἄλλοι πού μένουν ἀπλῶς, στὴν Ἀθήνα, ἐγκαταστημένοι εἴτε ἀπὸ λίγο εἴτε κι' ἀπὸ πολλὸν καιρὸ—ἐγὼ π. χ. πού γεννήθηκα στὴν Πόλη καὶ μεγάλωσα στὴ Ζάκυνθο—μπορεῖ νὰ λέγονται Ἀθηναῖοι, δὲν εἶναι ὅμως καθόλου. Κι' ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις, τίς πρωτεύουσες, πού πάντα τραβοῦν κόσμον καὶ κοσμάκη ἀπὸ τίς ἐπαρχίες, αὐτοὶ οἱ ἔξανοι, οἱ ἐπιήλυδες, εἶναι κι' οἱ περισσότεροι. Μέσα στὸ πλῆθος τους, καὶ στὸ ἄλλο πλῆθος τῶν παρεπιδήμων—ἐκείνων πού ἔρχονται γιὰ λίγον καιρὸ, γιὰ ὁποθεσεῖς τους ἢ γιὰ διασκέδαση—οἱ καϊμένοι οἱ γηγενεῖς χάνονται σκαρπισμένοι. Καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ μαζεύονται, νὰ ξαναβρίσκονται, καὶ κάνουν συλλόγους καὶ ἑταιρείες, ὅπως εἶναι τῶν «Παριζιάνων τοῦ Παρισιῶ» (Parisiens de Paris) καὶ τῶν «Ἀθηναίων τοῦ Τόπου», τῆς Ἀθήνας.

Εἶναι αὐτοὶ πού λέγονται καὶ Γκαγκαράοι, γιατί τὸν παλιὸ καιρὸ οἱ πρόγονοί τους ἔλεγαν γκάγκαρον τὸ μάνταλο τῆς πόρτας. Ἀλλὰ καὶ «τὰ σῦκα τὰ ἔλεγαν τσουκά, καὶ τὸ βάτραχο... μπακακᾶν», ὅπως ἔγραφε γι' αὐτοὺς ἕνας σοφὸς Ἕλληνας τοῦ 17' αἰῶνα σ' ἕναν ἄλλο σοφὸ Εὐρωπαῖο, ἐλεεινολογώντας τὸ γλωσσικὸ κατάντημα τῶν ἀπογόνων τοῦ Πλάτωνα καὶ τοῦ Δημοσθένη. Ἔ, τί νὰ γίνῃ! Οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι—οἱ Ἀθηναῖοι τῶν Βυζαντινῶν χρόνων καὶ τῆς Τουρκοκρατίας—δὲν μπορούσαν φυσικὰ νὰ μιλοῦν σὲν τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνα καὶ τοῦ Περικλῆ. Εἶχαν ὅμως κι' αὐτοὶ τὴ γλώσσά τους, κι' ἦταν περήφανοι

γιὰ τὸν ἐνδοξὸ τόπον πού κατοικοῦσαν, καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, κι' ἔκαναν ἕ, τι μπορούσαν γι' αὐτόν, καὶ τὸν υπερασπίζονταν πότε με τὴ δύναμη καὶ πότε με τὴν πολιτικὴ τους, καὶ κατάρφεναν νὰ ἔχῃ προνόμια κι' ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς κι' ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Θυσιάζονταν μάλιστα γιὰ τὸν τόπον τους καὶ τὰ προνόμιά του, ὅπως ὁ περίφημος Σαρκῆς καὶ ἄλλοι. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παλιούς Ἀθηναίους κατάρχονται οἱ σημερινοί, καὶ πολλὰς ἀθηναϊκὲς οἰκογένειες πού ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τῆς Τουρκοκρατίας, σώζονται ἀκόμα στὴν Ἀθήνα—Σαρκῆδες, Μπενιζέλοι, Γέροντες, Σκουζέδες, Ματρώζοι, Τσφεζήδες, Τσόχδες κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἀγάπησε τὴν παλιά Ἀθήνα καὶ τοὺς παλιούς Ἀθηναίους, ὅσο ὁ ἱστορικὸς καὶ λογοτέχνης Δημήτριος Γρ. Καμπούρογλου, ὁ γηραιὸς ἀκαδημαϊκός, κι' αὐτὸς γηγενὴς Ἀθηναῖος, πού ἡ μητέρα του ἦταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Γέροντα. Ὁλὴ του τὴ ζωὴ τὴν πέρασε μελετώντας καὶ γράφοντας γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους, προπάντων τῆς Τουρκοκρατίας. Ἐξέθαψε τὴν ἱστορία της—ἱστορία τεσσάρων αἰώνων—ἐξήγησε τὰ μνημεῖα της, ἔσωσε τοὺς θρύλους της καὶ τίς παραδόσεις, κι' ἐπερίγραψε τὸν τόπον σπιθαμῇ πρὸς σπιθαμῇ. Δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα γωνία γῆς, δὲν ὑπάρχει πέτρα, πού νὰ μὴν τὴν ξέρῃ ὁ Καμπούρογλου. Μὰ οὔτε ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια πού νὰ μὴν ξέρῃ τὴν ἱστορία της ὡς ἐκεῖ πού χάνεται στὸ σκοτάδι τοῦ χρόνου. Εἶναι ὁ «Ἀθηναιογράφος». Κι' ὁ ἱστορικὸς, κι' ὁ ποιητής, κι' ὁ ὁμνητής, ἐμπνευσμένος πάντα ἀπὸ τὴν ἀκοίμητη ἀγάπη του, τὴ μεγάλη του λατρεία. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὀγκώδεις τόμους τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Μνημείων της, ἔχει γράφει καὶ ἀθηναϊκὰ μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα, παραμύθια· χωριστὰ ἀθηναϊκὰ του χρονογραφήματα καὶ σημειώματα—με τὸν ὀνόμα του καὶ τὸ ψευδώνυμο Ἀναδρομάρης—πού κι' αὐτὰ ἀποτελοῦν ὀλάκερους τόμους. Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα του εἶναι οἱ «Ἀττικοὶ ἔρωτες», ὅπου διηγεῖται τὴν περίφημη ἱστορία τοῦ Μπαύρον με τὴ Θηρεσία Μακρή, τὴν Κόρη τῶν Ἀθηναίων, καὶ λαβαίνει ἀ-

φορμὴ νὰ δώσῃ μιὰ δολωζόνταντῃ εἰκόνα τῆς ἀθάνατης αὐτῆς πόλης ὅπως ἦταν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς δουλείας καὶ τίς παραμονές τῆς Ἐπανάστασης.

Πῶς νὰ μὴν ἀγαποῦν καὶ νὰ μὴν τιμοῦν οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Τόπου αὐτόν τὸν ἄνθρωπο; Ἔτσι τοῦ ἔστησαν καὶ τὴν προτομὴν του, στὴν καρδιά τῆς παλιάς Ἀθήνας, στὴν Πλάχα, στὴν πλατεῖα τῆς Φιλομούσου Ἐταιρείας. Καὶ τὴν περασμένη Κυριακή, με σεμνότητα κι' ἐπισημότητα, ἔγιναν τὰ ποκαλυπτήρια. Ὁ Δήμαρχος, με λίγα λόγια, ξεσκέπασε τὸ μνημεῖο κι' ὕστερα μίλησαν ἐπὶ τόπου οἱ κκ. Περ. Γ. Ἀργυρόπουλος, Δημ. Σκουζῆς καί, στὸ γεῦμα πού δόθηκε τὸ ἴδιο μεσημέρι στὸ «Διεθνές», οἱ κκ. Γ. Τσόχας καὶ Δ. Γέροντας. Παρὼν σ' ὅλ' αὐτὰ, ἐννοεῖται, κι' ὁ Καμπούρογλου. Εἶχε ἔτσι τὴ μεγάλη εὐτυχία, νὰ ἰδῇ ζωντανὸς στημένη τὴν προτομὴν του. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ με πόση συγκίνηση εὐχαρίστησε στὸ τέλος τὴν Ἐνωση πού τοῦ ἔκαμε τὴ σπάνια μὰ δίκαιη αὐτὴ τιμὴ, καὶ τοὺς ρήτορες πού τοῦ ἐπλεξαν τὸν δίκαιον πανηγυρικό.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΤΟΣΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τόσα τραγούδια σοῦγραφα,
Μ' ἀκόμα εἶναι κρυμμένο
Τὸ διαλεχτὸ κι' ἀτίμητο
Ποῦ ἄδικα τὸ προσμένω...

Τόσα τραγούδια σοῦγραφα,
Μ' ἀκόμα δὲν ἐφάνη
Ἐκεῖνο πού θὰ μοῦβαζε
Στὸ μέτωπο στεφάνι.

Τόσα τραγούδια σοῦγραφα
Γλυκὰ κι' ἀγαπημένα,
Μὰ ὅμως κανένα, ἀλίμονο,
Εἶν' ἄξιο γιὰ σένα.

Τόσα τραγούδια σ' ἄδικα
Γραφτήκανε στὸ λέω,
Γιατί ὁ, τι κλείνω στὴν καρδιά
Κρυφὸ κι' ἀβυσσαλέο

Μέσ' στὸ χαρτί δὲν μπόρεσα,
Μικρὴ μου, νὰ στὸ δώσω,
Τόσα τραγούδια σ' ἄδικα
Κι' ἄς σὲ λατρεύω τόσο...

Γι' αὐτό, σὰ 'να γλυκόλαλο
Πουλί, λέω τοὺς σκοπούς μου,
Κι' ἔτσι ἡ Καρδιά σου χάρισε
Ὅσα δὲν φτάνει ὁ Νόος μου!

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ὁ Ἀντιφέρ ἐχλώμιασε.

— Μήπως, εἶπε, κι' ὁ κόλπος τοῦ Ὁμᾶν;..

— Μὴ φοβάστε, τὸν ἠσούχασε ὁ ἀγιφίος του. Ἐκεῖ πέρα δὲν ἔχει ἡφαιστεια. Καὶ τὸ νησί πού διάλεξε ὁ Καμύλκ θὰ μένῃ στὴ θέση του ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου!

Ἀφοῦ πέρασε καὶ τὰ νησιά Γκότσο καὶ Μάλτα, ὁ «Στήρσμαν» πλησίασε πολὺ τὴν αἰγυπτιακὴ ἀκτὴ. Πέρασε κι' ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Νὰ καὶ τὸ δίχτυ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νείλου, σὰ μιὰ πελώρια βεντάγια ἀνάμεσα Ροζέττης καὶ Δαμιέττης. Τὸ πρῶτ' τῆς 7 τοῦ Μάρτη βρισκόταν κοντὰ στὸ Πόρτ-Σαῖδ.

Τὸ κανάλι τοῦ Σουέζ κατασκευάσαν τότε ἀκόμα, ἀφοῦ δὲν ἔγκαινα ἰστάθηκε παρὰ στὰ 1869. Τὸ ἀτμόπλοιο λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ στὸ Πόρτ-Σαῖδ. Εἶναι μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν πόλη με χρῶμα εὐρωπαϊκό. Μεγάλα σπίτια, κομψὲς βίλλες, ἐκκλησίες, νοσοκομεῖα, μαγαζιά, καὶ μιὰ γαλάζια λίμνη, ἡ Μεντζάλη, σπαρμένη με καταπράσινα νησάκια, πού ἀνάμεσα τοὺς γλιστροῦν ψαρόδαρχες.

Ὁ καπετάν Ἀντιφέρ κι' οἱ δικοί του ἀποχαίρετ' ἔσαν τὸν πλοίαρχο Σιπ με θερμότατες εὐχαριστίες γιὰ τίς περιποιήσεις πού τοὺς ἔκαμε στὸ πλοῖο του, καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆραν τὸ σιδηρόδρομο πού λειτουργοῦσε τότε ἀπὸ τὸ Πόρτ-Σαῖδ στὸ Σουέζ.

Μόλις βγήκαν στὸ σταθμὸ, εἶδαν δυὸ πολὺ γνωστοὺς ἰθαγενεῖς. Ὁ ἕνας τοὺς χαιρετοῦσε μ' ἕνα σωρὸ τεμενάδες· ὁ ἄλλος στεκόταν ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος.

Ἦταν ὁ Μπέν-Ὁμάρ καὶ ὁ Ναζίμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁπου ὁ Ζίλδας Τρεγκομαῖν δηλώνει πὺς ὁ φίλος του Ἀντιφέρ κινδυνεύει νὰ τρελλαθῇ.

Κάμποσες ἡμέρες πρὶν εἶχε φθάσει στὸ Σουέζ ὁ Σαοῦκ με τὸν συμβολαιογράφον, καὶ φαντάζετο καθέναν με τὴν ἀνυπομονησία περίμεναν τοὺς Μαλοῦίνους.

Ὁ Μπέν-Ὁμάρ ἐξακολουθοῦσε τοὺς τεμενάδες του, μὰ ὁ Ἀντιφέρ ἔκαμ' ἕνα νεῦμα κι' οἱ σύντροφοί του δὲν κουνήθηκαν. Προσποθήθηκαν μάλιστα πὺς εἶχαν μιὰ συνομιλία πού τοὺς ἀπασχολοῦσε τόσο, ὥστε νὰ μὴν προσέχουν τίποτα καὶ κανένα.

Ὁ Μπέν-Ὁμάρ τοὺς ἐπλησίασε

με τὸ συνηθισμένο του δουλικὸ ὕφος. Οὔτε τὸν κοίταξαν καθόλου. Κι' ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξῃ.

— Κύριε Ἀντιφέρ!.. Κύριε Ἀντιφέρ!.. Ἰδῇτε με ἐπιτέλους.

Τότε μόνον καταδέχθηκε νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Ἀντιφέρ. Μὰ ἔκαμε πὺς δὲν τὸν γνωρίζει.

— Εἰγώ... ἐγὼ εἶμαι... εἶπε ὁ Μπέν-Ὁμάρ.

— Πιὺς ἐσεῖς;

— Εἰγώ, καλέ! Ὁ Μπέν-Ὁμάρ, ὁ συμβολαιογράφος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια... Δὲν με θυμάστε;

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριο; ρώτησε τοὺς ἄλλους ὁ Ἀντιφέρ, κλείνοντας τὸ ἕνα μάτι.

— Νομίζω, ἔκαμε ὁ Ζίλδας πού ἄρχισε νὰ λυπάται τὸν συμβολαιογράφον. Εἶναι ὁ κ. Μπέν-Ὁμάρ πού ἐλάβαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὸν γνωρίσουμε...

— Α, ναί, ναί... εἶπε ὁ Ἀντιφέρ, σὰ νὰ τὸν θυμήθηκε τώρα μόλις· ὁ κ. Μπέν-Ὁμάρ;

— Ὁλόκληρος!

— Καὶ τί γυρεύετε ἔδω;

— Τί γυρεύω ἔδω;.. Μὰ ἦρθα καὶ σὰς περίμενα!

— Μὲ περιμένετε, μένα;

— Βεβαίως! Τὸ ξεχάσατε; Δὲν ἐδώσαμε ραντεβὺ στὸ Σουέζ;

— Ραντεβού; γιὰ τί πράγμα;

— Γιὰ τί πράγμα;.. Μὰ γιὰ τὴ διαθήκη τοῦ Καμύλκ-πασᾶ! τὰ ἑκατομμύρια τοῦ νησάκι...

— Α! στὸ νησάκι μ' οὐ θέλετε νὰ πῆτε...

— Ναί, στὸ νησάκι σας... Βλέπω πὺς ἡ μνήμη σας ξανάρχεται...

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ διαθήκη μ' ἐπιφορτίζει νὰ...

— Σύμφωνα, κύριε Μπέν-Ὁμάρ!..

Κι' ὁ Ἀντιφέρ ξεκίνησε, γνέφοντας στὸν Ζίλδα καὶ στὸν Ζυχέλ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Μὰ ὁ Μπέν-Ὁμάρ ἐτόλμησε νὰ τὸν σταματήσῃ ρωτώντας:

— Κι' ἔδω στὸ Σουέζ... πού θὰ μείνετε;

— Σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ξενοδοχεῖο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ.

— Σὰς κάνει τὸ ξενοδοχεῖο πού μένουμε ἐγὼ κι' ὁ γραμματικὸς μου;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Γιὰ σαραντακοτὸ ὥρε πού πρόκειται νὰ μείνουμε στὸ Σουέζ...

— Σαραντακοτὸ ὥρε; ἔκαμε ὁ Μπέν-Ὁμάρ με δολοφάνερη ἐκπληξὴ κι' ἀνησυχία. Μὰ... δὲν ἐφτάσατε

λοιπὸν στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ σας;

— Σὲ ποῖο τέρμα; ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ. Ἐχουμε ἀκόμα καιρὸ. Θὰ κάμουμε κι' ἄλλο μεγάλο ταξίδι.

— Διὰ θαλάσσης;

— Ἀμ' διὰ ξηρᾶς; Νησί πάμε νὰ βροῦμε!

Ὁ Μπέν-Ὁμάρ ἐχλώμιασε σὰ νὰ βρισκόταν κιόλα μέσα σὲ πλοῖο με τρικυμία.

— Νησί, ναί... ψιθύρισε.

— Καὶ τὸ ταξίδι αὐτό, ἀν ἐπιτρέπετε, θὰ τὸ κάμουμε με τὸν Ὁζο πού πάει ὡς τὴ Βομβάχη...

— Στὴ Βομβάχη;!

— Καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Σουέζ μεθαύριο. Φροντίστε λοιπὸν νὰ βγάλετε μπιλλιέτο, ἀφοῦ ἡ συντροφιά σας μὰς ἐπιβάλλεται.

— Μὰ πού βρίσκεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ νησάκι; Ἐγὼ ἐνόμιζα κάπου ἐδῶ κοντὰ...

— Ἐκεῖ πού βρίσκεται, κύριε Μπέν-Ὁμάρ!

Καὶ λέγοντας ἔτσι, ὁ καπετάν Ἀντιφέρ ἀπομακρύνθηκε με τοὺς συντρόφους του καὶ μπῆκε στὸ πλησιέστερο ξενοδοχεῖο. Ἐνας ἀχθοφόρος ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἀκολουθοῦσε τοὺς ταξιδιώτες με τίς λίγες τους ἀποσκευές. Ὁ συμβολαιογράφος ἀπέμεινε κατὰπληκτος κι' ἀπελπιόμενος. Τόσο μεγάλο θαλασσινὸ ταξίδι θὰ ἔκανε; Ὁ, ἀν δὲν ἦταν νὰ πάρῃ ἕνα ἑκατομμύριο, καὶ προπάντων ἀν δὲν φοβόταν τὸν Σαοῦκ, με τὴν εὐχαρίστηση θὰ ἔπαιρνε τώρα τὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀλεξάνδρεια!

Σὲ λίγο οἱ ἄλλοι βγήκαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰς θέσεις τοῦ Σουέζ—τὸ λιμάνι, τὰ δημόσια καταστήματα, τὰ ἐμπορικά, τίς ἐργασίες τοῦ ἰσθμοῦ. Ὁ Ἀντιφέρ ὅμως, πού δὲν ἔδινε γι' αὐτὰ πεντάρα, ἐπροτίμησε νὰ καθύσῃ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς πλατείας καὶ νὰ τοὺς περιμένῃ ρεμβάζοντας τὸ νησάκι του με τὰ ἑκατομμύριά του.

Μιὰ στιγμὴ μάλιστα τοῦ φάνηκε σὰ νὰ τὸ βλέπῃ μέσα στοὺς ἀτμούς τοῦ μεσημερινοῦ ὀρίζοντα, φανόμενον ἀντικατοπτρισμὸ συχνὸ στὶς ἀμυδρές ἐκείνες ἀκρογιαλίες...

Στὶς 11 τοῦ Μάρτη, τὸ πρῶτ', τὸ ἀτμόπλοιο Ὁζος τελείωσε τίς προετοιμασίες του καὶ φόρτωσε τὸ κάρβουνο πού χρειαζόταν γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Ἀπὸ τὰ χαράματα εἶχ' ἐπιβασθεῖ ὁ καπετάν Ἀντιφέρ με τοὺς δικούς του, καὶ λίγο κατόπι ὁ Μπέν-Ὁμάρ με τὸν ψευτογραμματικὸν του.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀτμόπλοιο, ἀν κι' ἦταν κυρίως ἐμπορικὸ, μπορούσε νὰ παίρνῃ κι' ἐπιβάτες, πού οἱ περισσότεροι ἦταν γιὰ τὴ Βομβάχη καὶ μόνο

μερικοί έβγαιναν στο "Αδεν και στη Μασκάτη.

Κατά τις έντεκα σήκωσε τις άγκυρες και βγήκε σιγά-σιγά απ' το λι-

μάνι. Έπειρή το ταξίδι θα διαρκούσε, με τους διαμέσους σταθμούς, δεκαπέντε ημέρες, οι ταξιδιώτες μας έκράτησαν μια καμπίνα με τρεις κο-

κέτες, καταλληλότερες για τη μεσημεριάτικη ανάπαυση και το νυκτερινό τους ύπνο.

Ο Σαούκ κι' ο Μπέν-Ομάρ βολεύθηκαν σε μιάν άλλη. Ο συμβολαιογράφος, που τον έπιανε η θάλασσα, εκεί-μέσα θα περνούσε τον περισσότερο καιρό... Μόλις τον είδε στο βαπόρι, ο Άντιφέρ του είπε όρθια-κοφτά κατά τη συνήθειά του:

— Κύριε Μπέν-Ομάρ, ταξιδεύουμε μαζί μ'α και χωριστά. Τραβάτε το δρόμο σας κι' εγώ το δικό μου. Φτάνει ν'α βρεθίτε κει για να πιστοποιήσετε πως πήρα στην κατοχή μου την κληρονομιά. Ύστερα... έλπίζω να έχουμε την ευχαρίστηση ν'α μην απαντηθούμε πιά, ούτε σ' αυτόν, ούτε στον άλλον κόσμο!

Όσο ο Ώζος κατέβαινε τον κόλπο, που τον προσάτευαν τα ύψωματα του Ισθμού, ήταν σ'α να έπλεε πάνω σε μι'α ήσυχη λίμνη. Άλλ' άμα βγήκε στην Έρυθρά θάλασσα, οι άνεμοι που έπνεαν από τις άραβικές πεδιάδες, του έκαμαν πολύ άσχημη υποδοχή. Το πλοίο άρχισε το χορό και πολλοί επιβάτες πειράχτηκαν. Ο Σαούκ άντειχε, όπως κι' ο Άντιφέρ, ο Ζυχέλ κι' ο αντιπρόσωπος των ναυτικών του γλυκού νερού, ο Ζιλδας. Ο συμβολαιογράφος όμως έγινε έλεινός. Δεν ξεμύτιζε ούτε στο κατάστρωμα ούτε στο σαλόνι. Τόν άκουγαν ν'α βογγάη απ' την καμπίνα του μ'α δεν τον έβλεπαν καθόλου. Μόνο ο Ζιλδας, που τον λυπήθηκε η ψυχή του, του έκανε κάπου-κάπου τη βίζιτα. Όσο για τόν καπετάν-Άντιφέρ, ποτέ δεν θ'α λυπόταν τόν άνθρωπο που πήγε ν'α του κλέψη το πλάτος του. Και βρήκε πάλι άφορμή ν'α πειράξη το φίλο του για τη μεγάλη του ευαίσθησία.

— Ζιλδα, του έλεγε, τί κάνει ο καλός μας Μπέν-Ομάρ; Κοντεύει ν'α τ'α βγάλη όλα, ν'α δειάση έντελώς;... Έ, άμα μείνι μόνο το τομάρι του, θ'α πάω κι' εγώ ν'α τόν ιδώ...

Άν δεν φαινόταν όμως ο δυστυχισμένος Μπέν-Ομάρ, ο γραμματικός του παραφαινόταν κι' είχε άρχισι ν'α ένοχλή πολύ τόν Άντιφέρ, ν'α του δίνι σ'α νεύρα. Γιατ' ήταν φανερό πως τόν έπρόσεχε, τόν επέβλεπε, τόν κατασκόπευε, κατά παραγγελία βέβαια που θ'α του είχε δώσει ο... προϊστάμενός του.

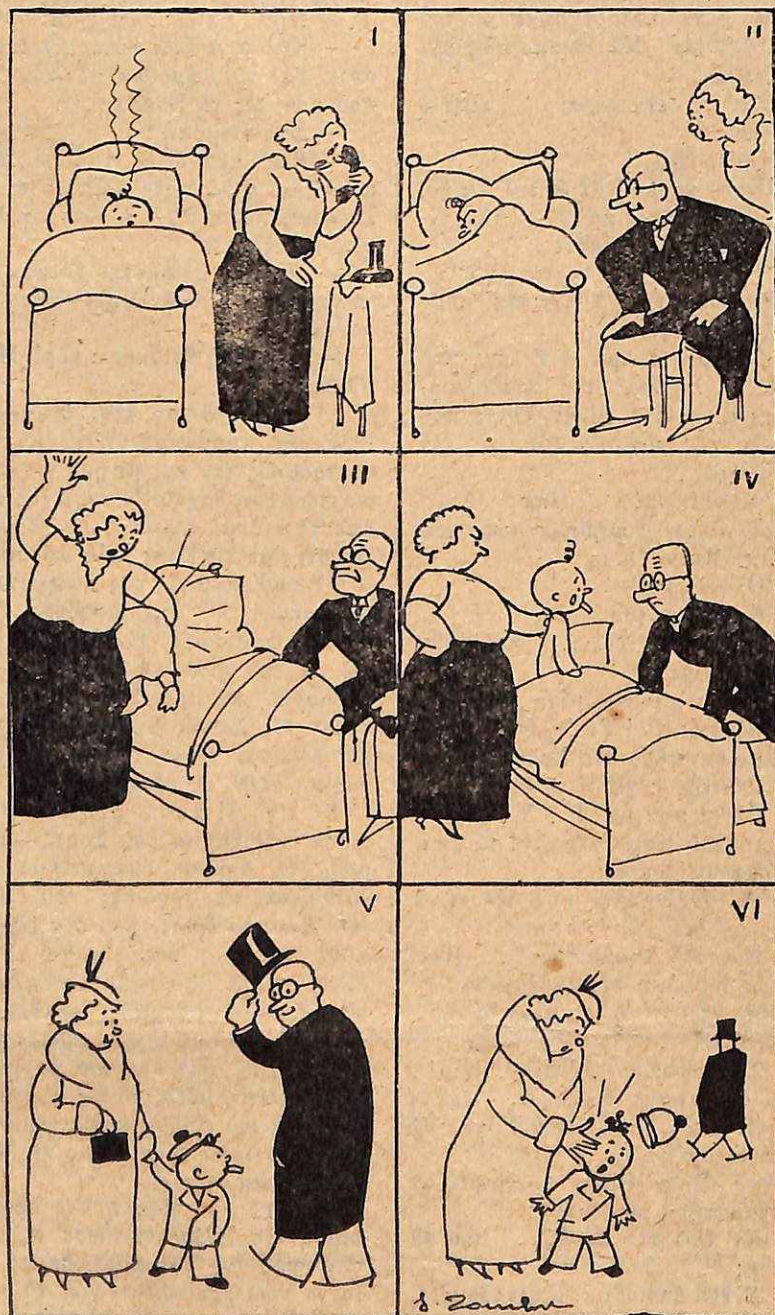
— Μ'α τί θέλει αυτός ο κρεμανταλάς, έλεγε θυμωμένος ο Άντιφέρ, και δεν βγάζει τ'α μάτια του από πάνω μου, που ν'α τού βγοδν και τ'α δυό; Θ'α τόν άρπάξω καμμιά ώρα και θ'α τόν πετάξω στη θάλασσα!...

(Άκολουθεί)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Άδύνατο ν'α βγάλι τη γλώσσα του ο Μπέμπης για ν'α την ιδή ο γιατρός. Κι' η μητέρα του άναγκάζεται ν'α τόν δείρη. Όταν έγινε όμως καλά και βγήκε έξω με τη μητέρα του, άπάντησαν στο δρόμο το γιατρό κι' ο Μπέμπης του έβγαλε τη γλώσσα του με τη μεγαλύτερη ευκολία. Φυσικά, η μητέρα του τόν έδειρε και πάλι. Ο μικρός διαμαρτυρήθηκε: «Δέ βγάξω τη γλώσσα μου, με δένει. Τη βγάξω, με δένει. Τί ν'α κάνω λοιπόν;» — «Μ'α είναι γλώσσα και γλώσσα», του άποκρίνεται η μητέρα του. Και τού δίνει ακόμα μερικές...

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Δευτέρα επίσκεψις

Λοιπόν; Δεν θ'α πάμε πάλι σήμερα στην Έκθεσι του Παιδιού; Πώς δεν θ'α πάμε! Όλη η οικογένεια είναι επί ποδός από το πρωί. Όταν έτοιμάστηκα κι' εγώ έκανα προσκλητήριο, μέτρησα δεκατέσσερα κεφάλια — μαζί με το δικό μου, βέβαια — και ξεκινήσαμε.

Περνάμε τρέχοντας εκείνα που είδαμε προχτές — δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, άν θέλετε ν'α ξαναϊδείτε, διαβάστε την περασμένη Διάπλασι — και φτάνουμε εκεί που είχαμε σταθεί.

Σεβασμός και σεβασμός! Βρισκόμαστε στον άνωτατον καθίδρυμα του Κράτους, στο Πειραματικό Σχολείο του Πανεπιστημίου.

Τ'α παιδιά που σπουδάζουν στο Σχολείο αυτό χρησιμεύουν για υποδείγματα στους καθηγητές της Παιδαγωγικής του Πανεπιστημίου, που επάνω τους βασίζουν τις παρατηρήσεις τους για τις πνευματικές μας ικανότητες, για την εξυπνάδα μας, για την αντίληψή μας, για τη σωματική μας ανάπτυξη και ύστερα καταρτίζουν τις στατιστικές τους. Φαντάζομαι λοιπόν τί ξεφτέρια πρέπει ν'α είναι τ'α παιδιά αυτά και δίχως άλλο θ'α είναι και Διαπλασόπουλα. Άλλοιως δεν μπορεί ν'α εξηγηθι το φαινόμενο που μ'ας πιστοποίησε η καθηγήτρια δεσποινίς Γεδεών — μι'α πολύ νέα και σφή καθηγήτρια, που έχει γράψει περισσότερες μελέτες απ' όσες πολλοί γέροι και σοφοί καθηγηται — πως δηλαδή τ'α Έλληνόπουλα είναι πιό έξυπνα απ' ό,τι τ'α συνομήλικά τους Σουηδόπουλα και Γερμανόπουλα.

— Και τ'α κορίτσια; ρώτησε η Κική, που είναι φεμινίστρια και όταν μεγαλώση θέλει ν'α γίνι βουλευτίνα.

— Και τ'α κορίτσια, βέβαια.

Κι' ένα άλλο πράγμα ακόμη, που δεν τ'α φανταζόμουν. Όχι μόνον έξυπνότερα είναι τ'α Έλληνόπουλα, αλλά και πιό ανεπτυγμένα από τ'α ξένα παιδιά, ως μι'α ώριμμένη ηλικία τουλάχιστον. Από δώδεκα χρόνων και πέρα όμως, έμεις ψηλώνουμε σιγά-σιγά, ενώ εκείνοι οι μαγκλαράδες οι Γερμανοί κι' οι Σουηδέζοι, ψηλώνουν από ένα κεφάλι κάθε χρόνο. Ευτυχώς όμως υπάρχουν και μερικές εξαίρεσεις, εγώ π. χ.

Άς είναι έδω σ'α ν'α πολυχασομερήσαμε. Άς πάμε στο Τμήμα Σχολικής Υγιεινής του Υπουργείου Παιδείας, άς θαυμάσουμε τ'α νέα περίφημα σχολικά κτίρια που μοιάζουν λι-

γάκι σ'α ν'α υπερωκεάνεια, όπως φώναζε η Φιφή, αλλά έχουν τόσο άερα και φως κι' εύρυχωρία — σ'α αλήθεια, θ'α ήθελα ν'α ξαναγινόμουν μαθητής, μόνο και μόνο για ν'α πηγαίνω σ' ένα τέτοιο σχολείο — άς ρίξουμε μι'α ματιά στο Διεθνές Ίδρυμα προστασίας του Παιδιού, που έχει την έδρα του στη Γενεύη, και έδω έχει εκθέσει προκληρύτες ύπερ του παιδιού γραμμένες σε όλες τις γλώσσες της όρηλίου — και άς άγκυροβολήσουμε στο Πατριωτικό Ίδρυμα Περιθάλψεως.

Έδω έχουμε ν'α ιδούμε και ν'α θαυμάσουμε πολλά. Και τί δεν έχει κάνει το Πατριωτικό Ίδρυμα, που άλλωστε αυτό όργάνωσε και την Έκθεσι. Φροντίζει για το παιδί προτού ν'α γεννηθι ακόμη. Ύστερα έχει βρεφοκομικούς σταθμούς, σ' όλες σχεδόν τις πόλεις της Ελλάδος, όπου πηγαίνουν οι μητέρες τ'α μωρά τους και τ'α εξετάζουν οι γιατροί, και τ'α ζυγίζουν και δίνουν φάρμακα και γάλα σ'α πιό φτωχά, και τ'α φωτογραφίζουν ακόμη!

Όλες εκείνες οι φωτογραφίες που είδαμε στους δρόμους τών Αθηνών και στην είσοδο της Έκθεσεως είναι από τ'α παιδάκια που συχνάζουν στους βρεφοκομικούς σταθμούς. Κι' ύστερα όταν το παιδάκι μεγαλώση και η μητέρα του εργάζεται και δεν μπορεί ν'α τ'α έχη μαζί της, τ'α πηγαίνει το πρωί στους Παιδικούς Κήπους και τ'α άφήνει και το βράδυ πάει και τ'ο παίρνει, χορτάτο κι' ευχαριστημένο από τ'α παιχνίδια που έκανε όλη την ημέρα. Και όταν το παιδί μεγαλώσει ακόμη περισσότερο, τότε το Πατριωτικό Ίδρυμα φροντίζει και τ'ο στέλνει το καλοκαίρι σ'α παιδικές έξοχες.

Ά, τί ώρατες που είναι αυτές οι παιδικές έξοχες! Μι'α έλδκληρη λιλιπούτεια πολιτεία στη Βούλα, που πρόκειται ν'α μεγαλώση

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Μι'α φεγγαρόφωτη βραδιά στη Βουλιαγμένη

Άνεμοιώθη από τόν Γαβριάν

ακόμη περισσότερο, όπως μας εξήγησε ο πρόθυμος οδηγός μας. 1256 παιδία έπηγαν στις παιδικές εξοχές το 1915, τον πρώτο χρόνο που λειτουργήσαν. Τώρα πηγαίνουν δυο χιλιάδες. αλλά πρέπει να πάνε δεκαπέντε χιλιάδες για να μπορέσει να πη κανείς ότι όλα τα φτωχά παιδία των 'Αθηνών έκαναν τρεις βδομάδες εξοχή κι' αποταμίευσαν ήλιο και καθαρό αέρα και υγεία για όλο το χειμώνα.

Μά και τα πλούσιόπαιδα άκόμη θά ήθελαν πολύ να κάνουν μια τέτοια εξοχή. Η κυρά Μάρθα και οι αδελφές μου δεν χορταίνουν να θυμιάζουν και να σχολιάζουν τις φωτογραφίες, που δείχνουν τα παιδία όταν τρώνε, όταν παίζουν, όταν κάνουν το μπάνιο τους. Εγώ όμως σταμάτησα περισσότερο σε μία φωτογραφία που έχει τίτλο «ή Προσευχή». Καμιά πενήντα παιδία, πέντε ως δεκά έτών, στέκονται σε μια μεγάλη αύλη άκούνητα, με τα χέρια σταυρωμένα και τα κεφάλια υψωμένα προς ένα Σταυρό που βρίσκεται στη μέση της αύλης. Και δείχνουν τόση άφελγη ευλάβεια στη στάση τους αυτή, που νομίζει κανείς πως πάνω από τα σγουρά τους κεφάλια περνάει στοργικά το χέρι του Θεανθρώπου.

«Α, δεν γίνεται. Όταν τελειώσει ή Έκθεση θά πάω στο Πατριωτικό Ίδρυμα να ζητήσω τη φωτογραφία αυτή για να τη θυμάστε και σεις. Όσοσο οι μικρότερές μου αδελφές έχουν ξεχαζέψει μπροστά στις κουκλές του παιδικού θεάτρου και ή κυρά Μάρθα σταυροκοπείται μπροστά στο σχέδιο του νέου κτιρίου των συσσιτίων που πρόκειται να κτισθεί στους Άμπελόκηπους το Πατριωτικό Ίδρυμα και όπου θά μπορούμε κάθε μέρα να φάνε και να χορτάσουν δέκα πέντε χιλιάδες φτωχοί άνθρωποι.

— Δόξα σοι ό Θεός! Δόξα σοι ό Θεός, έκαμε ή κυρά Μάρθα. Άλλοτε μόνο αν βρισκόταν κανένας πονόψυχος χριστιανός και τοΰδινε ένα πιάτο φαί, μπορούσε ο φτωχός να μη πεθάνη της πείνας. Γώρα καθένας, χωρίς να ντροπιαστεί και να βγεί να ζητιανέψει, πίνει και παίρνει το πιάτο με τη σούπα του και το ψωμάκι του.

Όσοσο, αν θελήσουμε να ιδούμε όλο το έργο του Πατριωτικού Ίδρύματος, θά κλείσει ή Έκθεσις και... θά τελειώσει ή σελίδα. Άς περάσουμε λοιπόν τρεχάλα από τον Έρυθρό Σταυρό της Νεότητος, που βάζει σ' επικοινωνία τα παιδία όλου του κόσμου, από το Άσκληπιείο Βούλας, που νοσηλεύονται τα ραχτικά παιδία, από το Μαιευτήριο Βενιζέλου, το Ίδρυμα αυτό που δεν υπάρ-

χει όμοιό του στην Άνατολή, και από τα εργαστήρια του Πανεπιστημίου, όπου οι μικρότερές μου αδελφές εγούρλωσαν τα μάτια τους βλέποντας κάτι υπερφυσικά όμοιώματα της μύγας, του κουνουπιού και του ψύλλου.

Μά στο Παιδικόν Άσυλον Θεσσαλονίκης δεν μπορούμε παρά να σταματήσουμε. Όχι μονάχα γιατί παρυσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον, αλλά άκόμη γιατί ή κυρία που έποπτεύει το περίπτερο, μία από τις κυρίες του Άσύλου που ήρθε στην Άθήνα για να λάβη μέρος στις εργασίες του Βαλκανικού Συνεδρίου, είναι μια παλιά Διαπλάσσοπυλα, ή κυρία Νάτσινα.

Πόση συγκίνηση αισθάνεται καθώς βλέπει το σπιτικό της Διαπλάσεως. Και πόση προθυμία δείχνει για να μας έπιδείξη το έργο του «Άσύλου», που τό καμρώνει τόσο. Άλλά με το δικιο της. Γιατί το Άσυλο αυτό κάνει αξιοθαύμαστα πράγματα. Περιλαμβάνει Μαιευτήριο για τις πτωχές μητέρες, παιδικούς κήπους, νηπιαγωγεία. Να ιδήτε με τί πρωτότυπο τρόπο στην ώριμένη θέσι και νηπιαγωγείου να διακρίνουν το μέγεθος, το βάρος και το σχήμα, να ιδήτε πως συνειθίζουν στην ευκαταστασία, κρεμώντας κάθε βράδυ τις ποδιές τους στην ώριμένη θέσι και τακτοποιώντας τα πραγματικά τους. Να ιδήτε τί ώραία που τρώνε. Στ' αλήθεια είναι αξιοζήλευτη ή Θεσσαλονίκη που έχει ένα τέτοιο Ίδρυμα!

Προχωρούμε άκόμη και θαυμάζουμε το κουκλόσπιτο της Near East Relief, που δεν είναι αληθινό κουκλόσπιτο, όπως νόμισαν οι μικρές αδελφές μου, αλλά ένα υπόδειγμα υγιεινού και συγχρονισμένου χωριάτικου σπιτιού, που όμοιά του—σε φυσικό βέβαια μέγεθος—έχει κτίσει πολλά ή οργανώση αυτή στη Μκεδονία. Βλέπουμε και τη Λέσχη του Έργαζομένου Παιδιού, όπου τόσα έργαζόμενα παιδία βρίσκουν ανάπαυση και αναψυχή και κατάλληλα αναγνώσματα όταν σχολούν απ' τη δουλειά τους και με ένα βήμα περνούμε τα σύνορα... και βρισκόμαστε στη γειτονική μας χώρα τη Γιουγκοσλαυία!

* *

Στ' αλήθεια δεν θά το φανταζόμουν ποτέ ότι ένα ταξίδι ως τη βορεινή γειτονιά μας είναι τόσο εύκολο. Μά να, βρισκόμαστε τώρα στο κέντρο της Γιουγκοσλαυίας. Και απέναντί μας αντικρύζουμε, ένα μεγάλο έγχρωμο ποταμίτο του νεαρού βασιλιά της Γιουγκοσλαυίας Πέτρου, του

νεαρότερου βασιλιά της Εύρώπης. Φορεί την πορφύρα του, τη γαρνιρισμένη με έρμινια, ο μικρός βασιλιάς, το στήθος του είναι καταστόλιστο με παράσημα και στο χέρι του κρατεί το σκήπτρο. Κι' όμως είναι άκόμη παιδί. Ένα παιδί με λεπτό και ευγενικό προσωπάκι, με μελαγχολικό βλέμμα. Και στην εικόνα άκόμη δείχνει πως δεν αισθάνεται κανένα καμάρι που είναι βασιλιάς και πως θά ήταν πολύ πιο ευτυχισμένος αν ζούσε ο μπαμπάς του και αυτός έμενε με τα παιχνίδια του και τις μελέτες του.

— Το καίμενο τ' όρφάνο! ψιθύρισε ή κυρά Μάρθα με βουρκωμένα μάτια.

Κάτω από την εικόνα του βασιλέως Πέτρου είναι οι φωτογραφίες από τα δυο μικρότερα όρφανά βασιλόπυλα, τ' αδελφία τους, και γύρω τους, σαν να θέλουν να μάς δείξουν, πως ή δυστυχία χτυπάει το ίδιο το καλόδι και το παλάτι, και μόνο ή άγάπη και ή φροντίδα φέρνει κάποια παρηγοριά κι' ανακούφιση, οι φωτογραφίες από τα διάφορα Ίδρύματα που έχει ή Γιουγκοσλαυία συστήσει για τα παιδία και όρφανά, τα φτωχά, τα άνάπηρα. Εκτός από τα παιδικά νοσοκομεία, υπάρχουν στην Γιουγκοσλαυία και ένα πλήθος άλλα σχετικά Ίδρύματα. Σνατόρια για τα άδύνατα παιδία που χρειάζονται μια πολύμηνη θεραπεία, και «Πρεβεντόρια» για τα παιδία που δεν έχουν άρρωστήσει, αλλά έπειδή ή κρίση τους δείχνει προδιάθεση για φυμاتیωση ή άλλες άρρώστειες, έχουν άνάγη από ήλιο, αέρα και καλή τροφή. Κι' αυτά τα βρίσκουν όλα εδώ, σ' αυτά τα θαυμάσια ηλιόλουστα κτίρια. Και σε ίδια κτίρια, μεγαλύτερα άκόμη, που τα σύστησε ο ήρωϊκός βασιλιάς Άλέξανδρος, μένουν τα παιδία που ή δυστυχία τους είναι αθεράπευτη: Τα τυφλά, τα κωφάλαλα, τα ήλιθια.

Στη γειτονική Ρουμανία—καθώς βλέπετε κάναμε όλο τον γύρο των Βαλκανίων ανέξοδα—ο νεαρότατος πρώην βασιλιάς ο γνωστότατός μας Μιχαήλης—έχει ξαναγίνει σήμερα διάδοχος, και το στέμμα με όλα του τα περάδια και όλα του τ' άγκάθια το φορεί ο πατέρας του. Άλλά κι' εδώ συναντούμε κάτι τρυφερό και συγκινητικό. Ο μικρότερος γιός της βασιλομήτορος Μαρίας, ο πρίγκιψ Μίρτσα, πέθανε βρέφος άκόμη κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Και ή μητέρα του, που δεν μπορεί να λησμονήσει το χαμένο της παιδί, σύστησε ένα σύνδεσμο για την προστασία της παιδικής ηλικίας και της έδωσε τ' όνομά του. Ο σύνδεσμος «Πρίγ-

κιφ Μίρτσα» είναι κάτι παρόμοιο με το δικό μας Πατριωτικό Ίδρυμα, και με τις φροντίδες του κατώρθωσε ώστε σήμερα στη Ρουμανία να υπάρχουν πολύ λιγώτερες χαρκαμμένες μάννες από πριν και τα περισσότερα παιδία να φθάνουν γερά και δυναμωμένα στην έφηβική τους ηλικία.

Στο Ρουμανικό τμήμα όμως έκθέτουν και έργα των ίδιων των παιδιών. Και σ' όλους μας έκανε εντύπωση πόσο καλλιτεχνικά αισθήματα έχουν μέσα τους τα Ρουμανόπυλα και πόση έμφυτη καλαισθησία, για τα χρώματα ιδίως. Οι ζωγραφικές που παρουσιάζουν στα διάφορα λευκώματα είναι οι περισσότερες αντιγραφές, αλλά τί πρωτότυπα και χαριτωμένα είναι κάτι άλλα έργόχειρά τους: Μπουκάλια, χοντρά μολύδια, καλαμάκια ψαθίπλεκτα! Δηλαδή τα τυλίγουν γύρω-γύρω με ψάθα όπως τις νταμιτζάνες και κατόπιν επάνω στην ψάθα αυτή πλέκουν ένα κάλυμμα με διάφορες πολύχρωμες κλωστές.

Η κυρά Μάρθα και οι αδελφές μου, που έμπειρες στα έργόχειρα σαν γυναίκες που είναι, θαύμασαν τη λεπτοτάτη αυτή εργασία που θά χρειάζεται τόση έπιμονή κι' υπομονή, ή δέ Κική είπε πως δεν θά έπιθυμούσε στη ζωή της τίποτε άλλο, παρά να έχη ένα τέτοιο καλαμάρι για να τ' βλέπουν οι συμμαθήτριές της και να σκάζουν. Ευτυχώς που τα εκθέματα δεν πουλούνταν είδεμη ή δικτάτορος αδελφή μου, θά μ' άνάγκαζε να της το πάρω.

Και τώρα φθάσαμε στη Βουλγαρία. Να κι' ή Βασιλικούλα, ή μικρή πριγκίπισσα που την έβγαλαν έτσι γιατί γεννήθηκε του Αγίου Βασιλείου, καθισμένη σαν φρόνιμο παιδί κάτω από τις φωτογραφίες του μπαμπά της του βασιλιά και της μαμάς της, της βασίλισσας. Η Κική έχάζεψε μπρός στο ώραίο της κολλιέ και ή Λιλή μπρός στα βουλγαρικά κεντήματα από το φουστανάκι της.

Και εδώ βλέπουμε άσυλα για τυφλά και άνώμαλα παιδία, βρεφικούς σταθμούς, όρφανοτροφεία. Και άφου τα θαυμάσουμε κι' αυτά προχωρούμε και ξαναβρισκόμαστε στην Έλλάδα!

— Ντάγκα ντούγκ, ντάγκα-ντούγκ! χτυπάει πάλι το κουδούνι, για την έξοδο.

— Χτύπα όσο θέλεις, τώρα δεν σ' έχουμε άνάγη, τ' είδαμε όλα! λέω εγώ.

— Στάσου, στάσου, Άνανία, φωνάζει ή Έλπίς. Έδώ είναι ένα δωμάτιο με τα εκθέματα του Οίκου Τυφλών, του Όρφανοτροφείου Χατζηκώστα, του Ζαννείου.

— Αυτά δεν έχουμε άνάγη να τα ιδούμε τώρα για να εκτιμήσουμε την εργασία που γίνεται στα Ίδρύματα που μου λές. Είναι φημισμένα και σεβαστά σ' όλη την Έλλάδα, είπε ή Άγάπη.

— Ένα μόνο ξέρω, συμπέρανα εγώ. Είδαμε τί κάνουμε έμεις για το παιδί και είδαμε τί κάνουν και οι γείτονές μας. Και μπορώ να πω πως πρέπει να είμαστε υπερήφανοι για τον τόπο μας, όχι μόνο γιατί έχουμε κάνει τη μεγαλύτερη και καλύτερη εργασία, αλλά άκόμη γιατί την κάναμε, ενώ είμαστε οι πιο μικρή και ή πιο φτωχή χώρα απ' όλα τα Βαλκάνια. Κι' ο μόνος τρόπος για να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους τα Έλληνόπυλα, για όσα κάνει ή Πατρίδα τους για αυτά, είναι να φροντίσουν τα ίδια όταν μεγαλώσουν, να εργασθούν όσο μπορούν για την προστασία του παιδιού, για να ξεχωρίζει ο τόπος μας όχι μόνο ανάμεσα στα Βαλκάνια, αλλά και στα πιο πολιτισμένα κράτη της Εύρώπης.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Στα νερά τα δικά μας άλλα θεριόψαφα μεγαλύτερα δε βρίσκονται, έξον από τα δελφίνια και τους φαλιανούς.

Οι φάλαινες περιδιαδάζουν ψηλά στις μεγάλες θάλασσες και δεν άπερνούν τις δικές μας Δελφίνια όμως και φαλιανοί από τα πιο άπάρχαλα χρόνια ταξιδεύουν στα νερά μας. Τούτα όμως δεν λογαριάζονται για ψάρια, όσο κι' αν ζούνε μέσα στο νερό. Οι φαρλόγοι τα όνοματίζουνε κήτη, γιατί και μεγάλα είναι και σε πολλά διαφέρουν από τα ψάρια. Πρώτα-πρώτα γεννάνε σαν τα βουζαχτάρικα ζώα της στεριάς, ζωντανά κι' όχι αυγά. Και τα βουζάνουνε καθώς βουζάνει τα κουτάδια της ή σκύλα ή ή αγελάδα τα δαμάλια της. Και γεννάνε ένα ή δύο, κι' όχι μιλιάνια σαν τα ψάρια. Γι' στερα έχουνε πλεονία και βγαίνουνε στον άφρο του κόσμου και παίρνουνε βαθιές άνάσες στον άέρα. Κι' αν άπαντούμε ψάρια ζυπνά, που νογάνε χίλια δυο και σκαρώνουνε τερτίπια και μηχανές, τα δελφίνια έχουνε εξυπνάδα σπάνια, κι' όχι μονάχα νο αλλά κι' άλλες χάρες, που μονάχα σ' αξιόλογα ζωντανά μπορεί να ξεχωρίσει κανείς.

Χαίρουνται άμα ήχος γλυκός χαϊδέψει τ' αυτί τους και μαζεύονται μερωμένα ν' άγροικήσουνε τραγούδι καλό ή όργάνου παιγνίδισμα. Και ξεχνιούνται μπροστά σε τέτοιες χάρες κι' άληθμονάνε και τροφή κι' έχθρους. Όρες των όρών μπορεί ν' άκολουθάνε πλεούμενο, που μέσα του ο άνθρωπος, είτε με όργανο γιομίζει τον άέρα μελωδίες, είτε με το λαρύγγι του γλυκολαλεί τον πόνο του ή τη χαρά του.

Κι' άκόμα τούτα τα ζώα έχουνε τη μπόρεση και την καρδιά να φιλιωθούνε με τον άνθρωπο. Δίπλα του να ταξιδεύουνε κι' από το χέρι του να πάρουνε τροφή. Ο Άλιανός, στο παλιά χρόνια, ιστοράει μια φιλία δελφινιού προς άνθρωπο. Φιλία όλο αισθήμα και τρυφερότητα ενός δελφινιού σ' ένα έφηβο παιδί. Μά όσο κι' αν ιστοράει, τούτος ο τρισχαριτωμένος καλαμαράς, κι' όσο κι' αν κλειόυνε του παραμυθιού τη χάρη τα όσα λέει, σχέση βαθεία με την αλήθεια δεν έχουν.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Όσοσο τα δελφίνια μένουν πάντα ζωντανά, αξιόλογα και ζυπνά. Βλέπουνε τα δίχτυα και ξέρουνε, σ' να κρατάνε ρολόι, την ώρα και τη στιγμή που θά τ' ρίξει ο ψαράς. Σαν να τ' έχουνε μελετημένα και συμφωνημένα, φτάνει και καταπίνει τα δίχτυα και τα ψάρια.

Φέρνει μεγάλη ζημία σπου κι' αν πέσει και συχνά βαρυγκομούνε οι ψαράδες. Τό καμαρώνει όμως για όσες χάρες είπαμε και γι' άλλες σπου έχει. Λιγοστά πλάσματα έχουνε για τη γέννα τους την τρυφερότητα και τη στοργή του δελφινιού. Έλαχε να πιαστεί μωρό δελφινιού κι' ή θάλασσα ανατρίχιασε από τον πόνο της μάνας και της φαμελιάς.

Κοπάδι τα δελφίνια άκολουθήσανε το τρεχαντήρι και το κυκλώσαν απ' όλουθε, φωνάζοντας για το άδικο που τους έγινε και το σκληρό άποχωρισμό του σπλάχνου από τη μάνα του. Φωνή και κλάμμα και βόγγος σπαρτακτικός.

Κι' άφου τόφερε ο λόγος, άξίζει να ειπωθεί πως κακά λογαριάζονται γι' άφωνα τα ψάρια. Γιατ' είναι ψάρια που έχουνε φωνή και μπορούνε κάτι να διαλαλήσουνε κι' αυτά.

Τα ζώα τα στεριανά διαλαλούν τον πόνο τους και τη χαρά τους. Σφυράνε, κελαιδάνε, μουγκρίζουνε, ούρλιάζουνε, και είναι όλ' αυτά μέσα για να κάνουνε τον άνθρωπο να τ' άφροντίσει και να τ' άλογαρίσει έτσι που πρέπει στην καλή ή την κακή τους ώρα. Για ν' άγγίξει ένα κουτάδι ή ένα γατάκι ή κι' ένα πουλερικό, θά πρέπει να λογαριάσει τη μάνα πουν' έτοιμη να χυμήξει και να προστατέψει, μ' όποια άρματασιά την όπλισε ή φύση, τη σάρκα από τη σάρκα της.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΤΙΑΣ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Νεοφερμένην** (ἔλαβα τὸ διήγημα καὶ θὰ συμμορφωθῶ· ἔστειλα 10 τετράδια· «ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεταθέσεως» εἶναι τὸ σωστό, ὅχι «ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας»· ἀλλὰ τὸ καλὺτερόν ἐστὶν τὸ ἀπλουστερόν: «ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ») **Χανουμάκι** (δὲν πειράζει, ἀφοῦ μοὺ ὑπόσχεσαι νὰ μοὺ γράψῃς τώρα καὶ ἐβδομάδα· σοὺ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ 14 τετράδια) **Δώραν Σαπόρτα** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· σὲ τέτοιαις περιστάσεσι ρωτοῦν τὸ γιὰ τὸ μὲν μοὺ φανερὰ ὅμως πῶς ἡ θεὰ σου δὲν ἔχει ἀδικοῦ· μόνο ποὺ τὸ ἐλάφρωμα πρέπει νὰ γίνῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ βαθμυθδὸν· φίλησέ μου τὸν Ἄκη καὶ πᾶς τοῦ πῶς τὸν περιμένω) **Κων. Ε. Ξανθοπούλου** (ἔστειλα 5 τετράδια καὶ ο' εὐχαρίστησά καὶ πάλι γιὰ τὸ ξεσπάθωμά) **Ζαννὸ** (περαστικά· γιὰ καθαυτὸ πρόσκοπος εἶσαι ἀκόμα μικρός· ἀλλὰ μπορεῖς νὰ γίνῃς «λυκόπουλο», νὰ καταταχθῇς δηλ. στὴ μικρὴ κλάση τῶν προσκόπων, ὅπου γίνονται δεκτὰ παιδιὰ 8 ἕως 12 χρονῶν καὶ περνοῦν θαυμάσια) **Χιωτοπούλου** (ἔλαβα· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο· καὶ νὰ μοὺ γράψῃς πῶς καθαρά· μὲ πῶς σκορὸ μελάνι) **Πούπουλο** (καλὰ ἔκαμες, περίμενε· χαίρετὼ καὶ τὸ παλιό μου Ἰπτάμενο) **Ἡλιον** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκριναν· χαίρω πολὺ· ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο) **Μιράνταν Κ. Δεμπάνα** (ἔστειλα) **Στέφανον Ἀμάραντον** (αὐτὸ ἐδιόλεξα· ἔστειλα 3 δεομίδες λυσόχαρτο) **Εἰρηνικὸν** (Σῆμα καὶ φύλλο ἔστειλα) **Γαλιάντραν, Μικρὴν Βολιωτοπούλου, Ἀθῶν** κτλ. κτλ. **Εἰς δόσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 20 'Απριλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 'Ιουνίου.

236. Δεξιόχειρος
Ἀκολουθεῖ τὸν πόλεμο,
Γλυκεῖα καὶ ποθητὴ.
Μὰ ἔνα νησί τῆς κόλλησα
Καὶ βλέπω στὴ στιγμή
—Τὶ κρίμα ποὺ τὴ χάλασα!—
Μιά ἀγριεμένη θάλασσα.

237. Συλλαβόχειρος
Ἀρνητικὸ ἀρχαῖο στὴν ἀρχή,
Με μιά κραυγὴ πουλιοῦ κατόπι,
Δυὸ γράμματα (τὸ ἔνα νῖ)
Καὶ κάποια χώρα στὴν Εὐρώπη
Μὰς παρουσιάζεται γνωστὴ

238. Μεταγραμματισμός
Βγάξεις Φῖ καὶ βάξεις Βῆτα,
Κι' ἔνα ζωντανό—γιὰ κοίτα—
Ποὺ σερόντανε στὴ γῆ.

Κυλῶ τώρα τὰ νερά του,
Στὰ στριφογυρίσματά του,
Σὲ μιά χώρα μακρινή.

239. Μωσαϊκὸν
Γερμανία, Ἰσπανία, Ὀλλανδία,
Ἰταλία, Νορβηγία, Σουηδία,
Ἀπὸ ἔνα γραμματάκι τοὺς δανείζουν
Κι' ἄλλη μιά τους... ἀδελφοῦλα σχη-

ματίζουν.

240. Πυραμῖς

+
* + *
* * + *
* * + * *
* * * + * *
* * * + * * *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν,

υῖος δικαίου τῆς Γραφῆς, ἐπικὸν ποιήμα, εὐαγγελιστῆς, προτερόν. Οἱ σταυροὶ καθέτως θηοῖον.

Ἄνθος Ἀνεμώνης

241. Πρόβλημα. . . δύσκολον

Δυὸ τόμοι ἐνὸς συγγράμματος εἶναι τεποθετημένοι πλάι-πλάι εἰς μίαν βιβλιοθήκην. Ὁ πρῶτος ἔχει πλάτος 5 ἑκατοστῶν καὶ ὁ δευτέρος 4 1/2 μὲ τὰ ἐξώφυλλα. Σκόρος ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τρυπὼν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρῶτου τόμου ἕως τὸ τέλος τοῦ δευτέρου. Πόσων ἑκατοστομέτρων μήκος ἔχει ἡ τρύπα τὴν ὁποίαν ἔκαμε ὁ σκόρος;

Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

242-246. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μουσικῶ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀνσφραγματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λαγών, βέλος, ἄμα, κόπη, κροῖος.
Γαρυφαλό

247. Διπλὸ Κεφάλι

Ἔλος, ὦμη, Ρᾶ, σός, ἄκων, ἄμα, κόμη, οὐς, τρόπος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰρχικά τῶν ὁποίων νάποτελοῦν διαπλαστικὸν ψευδώνυμον.

Βραβιλιάνα

248. Μικτὸν

ο - οο - γς - α - μσ
Λευκοπυργιώτης

249. Γρίφος

τὸ τὸ	ααα	Μαρτίνου κ' Ἄνδρος	οφ	οφ	οφ
	ααα		οφ	ου	οφ
			οφ		οφ
					Ρεδία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6

30. Πυραμῖς (πῖ, Ρᾶ, μῖς).—61. Ὁ Ἄππιος, ἡ Ἀππία, τὸ ἄππιον.—62. ΡΟ-ΔΑΝΟΣ (δνος, δορά, Ἄρνος, νάρδος, σόδα).—63. ΚΑΤΕΩΝΗΣ (μῖσος, προΗ-γῆς, νηΝεμία, ἄκων, ἄρΞενικόν, ἐν-Τυπον, ἄλμα, καΚία).—64. Περὶ-λυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου (περὶ λί πῶς, ἐς τί νῖ, ψῖ, χῖ μ' ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρόμηται πηρῶνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[Ἀς'—292]

Χρυσὴ Ἀκτίνα, στὸ γιόρτασμά σου δέ-ξου δλόθερμες εὐχάς.

Κούλα Μαρίτσα

[Ἀς'—293]

Ἀττικὸν Ἄλας, γιὰ ποῖα φωτογραφία μιλεῖς; Δὲν τὸ συνήθισα. Ἐπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μπορῇ νὰ πῇ πῶς τοῦ ζή-τησα φωτογραφία; . . . ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ

[Ἀς'—294]

Ἀγέσας τῆς ὁπ' ἐμοῦ ταχθείσης προ-θεσμίας πρὸς δόλωσιν ὑποταγῆς, τη-ρῶ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν: Σαρπηδὼν ἡ Ἀργοναυτὴς ἡ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας=Κυριακούλης Κανάκης.

Ἄθως

Υ. Γ. Ἐμπροσθέντως ἔστω πρὸς γνῶσιν πάντων—καὶ δὴ τῆς Τρελλοπαρέας—ὅτι αἱ διαφεύσεις δὲν μὲ πτοοῦν. (Ἐννοοῦμεθα;)

[Ἀς'—295]

Σ: γαλοπερπάτητη ἡ Λευκὴ=Ἀφεντου-λίζου, Χαμηλοδελπούσα=Βαλλιάνου. Ἐξομολογήθηκατε στὸν αἰδουσιώματο μα-μπὰ τῆς Χαμηλοδελπούσας; Ἄν ὅχι, τῶ-ρα εἶναι πιά ἀργά...

Ὅλως ὑμέτερος Ἄθως

[Ἀς'—296]

Καὶ τώρα, une petite surprise. . . . Ζουζοῦ=Ζουλιάννα Σαράτση (Θεὸς νὰ σὲ φωνάξω Νίτσα;). Χανουμάκι ἡ Διαβο-λάκι=Βέργη. Ἀελλῶ, Πουπ=δίδες Σα-ράτση. Κόκκινος Τοξότης=Ἀποστολάτος (πραΐνισσες τώρα;). Ἀμαρῶνας=Νικολε-τοπούλου. Ἠπειρωτόπουλος=Σούνης=Βάν-δα=Μπουκουβάλα (νὰ ἐφαρμόσῃς αὐστηρὴ δίαιτα). Καμάρι τοῦ Σπιτιοῦ=Δανηλάτου θὰ μοὺ . . . ἀπαγγεῖλῃς τίποτα, Κικίτσα;. Excusez-moi.

Ἄθως

[Ἀς'—297]

Δόξης Στέφανε, τί . . . θαυμάσια (!!) ποὺ ἦταν ἡ σύνταξη τῆς προχθονιῆς ἀγγελίας σου!

Ἄθως

[Ἀς'—298]

Ἀγαμέμνη, μὲ ἔχασες. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ δίπλωμα.

Μύρτις

[Ἀς'—299]

Ὅτι, Συμπαθητικὴ, Τζιτζιφιόγκα, Κλέ-φτη τοῦ 21, Χαδιάρα, Νεάνις τοῦ Ἰονίου, Ἀρσενικός Νο 7, πότῃ νὰ περι-μένω ἀπάντησιν;

ΜΥΡΤΙΣ

[Ἀς'—300]

Ὁ Σύλλογός μας, ἀποφασισμένος νὰ χα-ρίξῃ κάθε χρόνον ἓνα χαμόγελο εὐ-χαριστήσεως σὲ κατατρεγμένα ἀπὸ τὴν τύχη πλάσματα, ἐντυσε κι' ἐφέτω ὅπως καὶ πέρσοι τὸ Μέγα Σάββατο δώδεκα ἄ-πορα παιδάκια μὲ τίς εἰσπράξεις ἀπὸ τὸν ἐπιτυχέστατο χορὸ μας στὸ «Caprice».

«ΑΜΙΛΛΑ»

[Ἀς'—301]

Με μεγάλη μου χαρὰ θὰ δεχτῶ ἀπ' ὅλα τὰ μεγάλα Διαπλασάπουλα ἓνα γραμματάκι. Δ/σις: Νίκον Μπαλταΐδην, ἐφημερίδα «Ἀνεξάρτητος» διὰ:

Δημοσιογράφον

[Ἀς'—302]

Τιτίκα, Γκρέτχεν, Χρυσὴ Ἑλπίδα, Αἰ-σώπε, Ζουζοῦ, Λευκὴ, Γαρυφαλλο, Μάνε, Λυγερὴ, Ἄνθος Ματοῦ, Δόξης Στέ-φανε, Ἀθῶα, Ἰπαρξίς, Μελαχροινὴ Ἀμα-ζών, ἓνα γραμματάκι σας θὰ μ' εὐχαρι-στοῦσε ἰδιαιτέρως.

Δημοσιογράφος

[Ἀς'—303]

Ὅποιος-α ζητεῖ μιά πραγματικὴ φίλα, ἄς μοὺ γράψῃ. Δ/σις: Γ. Βερβέρην, Σόλωνος 77 Ἀθήνας, διὰ:

Σπουδαῖο Ὑποκείμενο

[Ἀς'—304]

Χωρὶς Φτερά, Νινέττα, Ἀγκάθι, Πρό-μαχς Ἐλευθερίας, Ἀθῶα Περιστέρα, Θλιμμένη Ὀμορφιά, περιμένω ἓνα γραμ-ματάκι σας.

Σπουδαῖο Ὑποκείμενο

[Ἀς'—305]

Ἄν μὰς λές «Ντέτεκτιβ Χ» (petit im- bécille) διὰ μέσου τῆς «τελεβίζον» εἶδες ἀφ' ἐνὸς μὲν πῶς ἡ «Τρελλοπα-ρέα» εἶναι μικρὴ, καὶ ἀφ' ἑτέρου πῶς ἡ Ζουζοῦ καὶ ἡ Ἀκακία εἶναι ἀδελφοῦλα; Μάθε δὲ οὕτως ἀδελφοῦλας εἶναι (Διαπλ. Βεβαιότατα) οὕτως λέγονται Παλαιολόγου (Διαπλ. Βεβαιότατα). Κουτόχορτο σὲ ταί-σανε;

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

Ἡ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-ται καὶ μὲ μιά τυπωμένη ταβίτσα, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖες σὰς στέλλουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.